

<http://hallofpeople.com/gr/>

ΝΙΚΟΛΑΣ ΑΣΙΜΟΣ

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΚΡΟΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΑ

" Ετούτο το βιβλίο - κι ας φανεί παράξενο - δεν είναι δυνατό να διωχθεί, γιατί ο συγγραφέας του από πάντοτε παλεύει για την ελεύθερη έκφραση, και τόχει κατακτήσει το δικαίωμα τουλάχιστο για τον εαυτό του, πληρώνοντας αντίτιμο χιλιάδες χαμαλίκια.

Τυπώθηκε επίσης σε λιγοστά αντίτυπα και δεν πουλιέται στο εμπόριο, και όπου μοιράζεται, η τιμή που πληρώνεις ίσα ίσα καλύπτει το κόστος της αντιπαραγωγοπαραγωγής του.

Όχι τον κόπο του εκδότη-συγγραφέα, ούτε τον κόπο του μοιράσματος.

Όποιος θέλει μπορεί να το πουλά, αλλά χωρίς κέρδος.

Δεν είναι δυνατό να κατασχεθεί, διότι παρ' όλα όσα πιστεύει ο συγγραφέας, έχει και κάποια μέσα του ψυχή τυπωμένη στο χαρτί, και είναι δύσκολο να

βρεθεί, και δεν κατάσχεεται η ψυχή. Και εξ' άλλου αυτός που τόγραψε τυχαίνει να είναι άγνωστος - ευρύτατα γνωστός.

Και μια κατάσχεση θα τον έκανε ευρύτατα γνωστό χωρίς το "άγνωστος", και αυτό θα ήταν η καλύτερη διαφήμιση, και δε συμφέρει στους κρατούντες, αλλά ούτε κι ο ίδιος δέχεται τη διαφήμισή του. Τέλος, το βιβλίο τούτο θα περάσει ντούκου και δε θα γίνει ποτέ της μόδας, όσο ζει ο συγγραφέας του, αλλά και από μόνο του. Διότι είναι - θάλεγε κανείς - "εκτός τόπου και χρόνου" παρότι αναφέρεται σε τόπο και σε χρόνο, και απλοϊκά άτοπον.

Ούτε καν διά της εις άτοπον απαγωγής αναγκαίον.

Δεν έχει σημασία πού θα διαβαστεί.

Τόσο το χειρότερο πού θα διαβαστεί.

Εξ' άλλου είναι εκτός Νόμου. Όπερ σημαίνει πως είναι πέρα και πάνω από το Νόμο.

Και τον Νόμο τον απορρίπτει ως χυδαίο κι άχρηστο και τονε ξεπερνά.

Δεν είναι φτηνό παρά που η τιμή του ξεγελά. Δεν είναι καν "πορνό". Δεν ασχολείται με θέματα κοινού ενδιαφέροντος όπως: άπλυτα παπάδων, τραβεστί, μπουρδέλα, Rock και τα τοιαύτα.

Όσον αφορά το κάθε τι και ότι, αναλαμβάνω την ευθύνη εγώ, ως χαρακτηρισθέντας αλήτης και σχιζοειδής. Όχι συμφώνως τώ Νόμω.

Ουδεμίαν σχέσιν έχει ο Νόμος μ' εμένα κι εγώ μ' αυτόν.

Αλλά έτσι για το έτσι. Γιατί πάντα αναλαμβάνω την ευθύνη του τι κάνω.

Και δε γίνεται. Το κάνω.

Αλλά αυτό αποδεικνύει πως Γίνεται !!!

Κάντο λοιπόν ! "

2 ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Θέλεις να πατάς σταθερά
Σ' αρέσουν οι ρηχές θάλασσες
Σ' αρέσει να γυρνάς τον κόσμο
αλλά πάντα στα ρηχά
Εμένα μ' αρέσουν οι βαθιές θάλασσες
Κι ας μη γυρνώ τον κόσμο
Κι ας μη με νομίζει κολλημένο
στο ίδιο αυτό σημείο.
Δεν υπάρχει σύμπαν
υπάρχουν μόνο στιγμές
συμπαντικές στιγμές
Αν φτάσεις στην ακινησία
Μπορείς παντού να ταξιδέψεις
Γι' αυτό το ξέχασες που σου λεγα
μωρό μου εκείνο το πρωινό
δίπλα στην σκάλα, πως η ζωή
κι ο θάνατος δεν είναι θέμα περιβάλλοντος.
Είναι θέμα αντοχής στην ίδια πλευρά πλεύσης.
Εγώ δε χρειάζομαι τον κόσμο
κακώς έχεις νομίσει
Για μένα δεν υπάρχει κόσμος
Χρειάζομαι απλά να δημιουργώ κόσμο.

ΣΤΟ ΦΑΛΗΜΕΝΤΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Θυμάμαι που σε κοίταζα στην άκρη του γκρεμού
ισοροπώντας τάραζες το λάθος του καιρού
παλλότανε το είναι σου ολόκληρο στο φως
τη καθαρή ουσία σου ετρόμαζε ο λαός

Στο φαλημέντο του κόσμου αυτού
ο καβαλλάρης εγώ τ' ουρανού
με τους ανθρώπους ζητάς επαφή
μα έχει σπάσει κι αυτή η κλωστή

Τα χρόνια που περάσανε
σ' αφήσανε πληγές
κουβάλαγες το τώρα σου και σ' άλλες εποχές
ενώθηκες σαν τίποτα με τον ωκεανό
και γνώριζες τ' απέραντο στον άλλο σου εαυτό

Στο φαλημέντο του κόσμου αυτού
ο καβαλλάρης εγώ τ' ουρανού
της Αριάδνης το μύτο κρατάς
κι απ' την αρρώστια τους και πάλι το σκας

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Κάθε φορά που άνοιγε το συγκεκριμένο βιβλίο έμενε σε αυτή τη λέξη:

"Κροκάνθρωποι". Του έκανε μεγάλη εντύπωση αυτή η λέξη.

"Ποιοί είναι οι Κροκάνθρωποι; Τί διαφορά έχουν από τους ανθρώπους; Και γιατί κάνουν Κρακ και όχι Κροκ;" ήταν οι απορίες που τριγύριζαν συνέχεια στο μυαλό του μικρού Γιαννάκη.

Το βιβλίο 'χε βρει μικρός, ίσα ίσα που 'χε μάθει ανάγνωση δηλαδή. Το 'χε βρει στα πράγματα του αδερφού του, τότε που οι γονείς του άδειαζαν το δωμάτιό του.

Είχε πολύ λίγες αναμνήσεις από τον αδερφό του. Είχε φύγει εδώ και καιρό και ο Γιαννάκης δεν είχε ιδέα το πού και το γιατί. Οι γονείς του δεν πολυμιλούσαν γι' αυτό το ζήτημα.

Μία από τις λίγες εικόνες που είχε συγκρατήσει από τον αδερφό του, ήταν εκείνος να διαβάζει αυτό το βιβλίο. "Αναζητώντας Κροκανθρώπους". Και πάντοτε, ο Γιαννάκης του έκανε την ίδια ερώτηση: "Ποιοί είναι οι Κροκάνθρωποι; Τί διαφορά έχουν από τους απλούς ανθρώπους; Και γιατί κάνουν Κροκ και όχι Κρακ;". Ο αδερφός του γελούσε δυνατά, και ο Γιαννάκης παραξενευόταν που αυτή η τόσο λογική απορία του φαινόταν αστεία.

Το βιβλίο το 'χε γράψει ένας φίλος του αδερφού του. Έτσι έλεγε πάντα. "Ο Νικόλας είναι φιλαράκι μου" του έλεγε, κάθε φορά που τον ρωτούσε ποιος είναι ο συγγραφέας.

Έτσι λοιπόν, δεν ήθελε και πολύ. Μια μέρα από εκείνες που οι γονείς του άδειαζαν το δωμάτιο του αδερφού του, έχοντας πάρει απόφαση μάλλον ότι

εκείνος δεν θα ξαναγυρνούσε, ο Γιαννάκης τρύπωσε και άρπαξε το βιβλίο.

Δεν καταλάβαινε και πολλά βέβαια, μόλις είχε αρχίσει να μαθαίνει ανάγνωση. Όμως πάντα, μα πάντα κολλούσε σε αυτή τη λέξη "Κροκάνθρωποι". Και συνεχώς αναρωτιόταν: "Τιοί είναι οι Κροκάνθρωποι; Τί διαφορά έχουν από τους ανθρώπους; Και γιατί κάνουν Κροκ και όχι Κρακ;"

Καθώς περνούσε ο καιρός, και ο Γιαννάκης διάβαζε το βιβλίο, σκεφτόταν ολοένα και περισσότερα πράγματα, όπως μήπως ο αδερφός του είχε τελικά πάει να βρει τους Κροκανθρώπους, ή αν τελικά ο φίλος του αδερφού του ο Νικόλας είχε καταφέρει να τους βρει. Σκεφτόταν τέλος, ότι σε περίπτωση που συνέβαιναν και τα δύο ότι ο αδερφός του θα είχε βρει τον φίλο του το Νικόλα και θα περνούσαν φίνα μαζί με τους Κροκανθρώπους, οι οποίοι το δίχως άλλο θα ήταν πολύ ευχάριστοι τύποι.

Και καθώς περνούσε ο καιρός, και ολοένα και περισσότερες απορίες γεννιόντουσαν στο μυαλό του, ο Γιαννάκης πήρε μια γενναία απόφαση: Θα πήγαινε να βρει τον αδερφό του, τον φίλο του αδερφού του το Νικόλα, και τους Κροκανθρώπους. Και μόνο στη σκέψη αυτή γέμιζε με ενθουσιασμό. Ναι, θα πήγαινε, θα έβρισκε τον αδερφό του και σε περίπτωση που εκείνος δεν τους είχε βρει πρώτος, μαζί θα πήγαιναν να ψάξουν για τους περίφημους Κροκανθρώπους. Και όταν θα τους έβρισκαν, θα περνούσαν φίνα, γιατί οι Κροκάνθρωποι θα είναι, το δίχως άλλο, πολύ ευχάριστοι τύποι.

Το σχέδιο του Γιαννάκη δεν ήταν και το πιο εύκολο του κόσμου, αλλά ήξερε ότι μπορούσε να καταφέρει τα πάντα αν το ήθελε πολύ, όπως συνήθιζε να του λέει η μητέρα του.

Ώσπου μια μέρα, η μητέρα του βρήκε το βιβλίο στο δωμάτιο του Γιαννάκης και του το άρπαξε, μαλώνοντάς τον και φωνάζοντας ότι ο άνθρωπος που το είχε γράψει είναι κακός και επικίνδυνος.

Βέβαια, ο Γιαννάκης είπε στη μητέρα του ότι δεν ξέρει τι λέει και ότι ο άνθρωπος που είχε γράψει το βιβλίο δεν ήταν κακός ή επικίνδυνος. Λίγο τρελούτσικος ήταν μόνο, της είπε, γιατί ήθελε ντε και καλά να βρει τους Κροκανθρώπους και δεν του έκαναν οι "Κρακάνθρωποι" ή οι "Κρικάνθρωποι", ας πούμε.

Έτσι, ο Γιαννάκης δεν ξαναδιάβασε ποτέ το βιβλίο του αδερφού του και σιγά, σιγά, μεγάλωσε. Και από Γιαννάκης έγινε Γιάννης. Και ο Γιάννης σπούδασε οικονομικά, πήρε πτυχίο, έκανε μάστερ, έπιασε μια δουλειά σε μια μεγάλη επιχείρηση, αγόρασε σπίτι και αυτοκίνητο, παντρεύτηκε, αγόρασε μεγαλύτερο σπίτι, και έκανε δυο παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Και όπως συμβαίνει συνήθως όταν μεγαλώνεις, ξέχασε. Ξέχασε την υπόσχεσή του, ξέχασε το μεγάλο του σχέδιο να φύγει από το σπίτι του και να ψάξει τον αδερφό του και τους Κροκανθρώπους. Και άρχισε να λέει ότι ο αδερφός του "αυτοκτόνησε", ενώ την ύπαρξη των Κροκανθρώπων την αγνοούσε τελείως.

Βέβαια, αν τον παρατηρήσεις προσεκτικά, κάποιες φορές όταν δουλεύει ή βλέπει τηλεόραση, ή πάει τα παιδιά του σχολείο, ή όταν μαλώνει με τη γυναίκα του, για λίγο, για κάποια ελάχιστα δευτερόλεπτα, θα τον δεις να σταματάει και το βλέμμα του να χάνεται.

Και είναι σίγουρο, ότι εκείνη την ώρα, ο Γιάννης σκέφτεται τον αδερφό του, τον Νικόλα και τους Κροκανθρώπους και αναρωτιέται αν τελικά όλοι αυτοί κατάφεραν ποτέ να συναντηθούν.